

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Ἄλθηνά ξεκαρδιστικὴ εἶνε ἡ ἀκόλουθη περιπέτεια ἐνὸς Γάλλου παπά.

Εἶνε γνωστόν, ὅτι κάθε τόσο τὸ ἔθνος τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας—ὅπως ἄλλοτε καὶ ὅλων τῶν ἄλλων χωρῶν—ξεπούλει σὲ δημοπρασίαι τὰ ἄλογα ἐκείνα τοῦ Ἰτακοῦ ποῦ γιὰ ἕναν ὀποιονδήποτε λόγο θεωροῦνται ἀχρηστά γιὰ τὴν στρατιωτικὴ ὑπηρεσία.

Τὰ ἄλογα αὐτὰ εἶνε—καθὸς καταλαβαίνετε—γυμνασιμένα, ἔχουν ὅλες τῆς ἀσκήσεως τοῦ Ἰτακοῦ, γνωρίζουν ὅλα τὰ σαλπίσματα. Ἐνα τέτοιο λοιπὸν ἄλογο συνέπεσε ν' ἀγοράσῃ σὲ κάποια δημοπρασία κ' ὁ καλὸς Γάλλος παπάς γιὰ νὰ τὸ μεταχειρίζεται στὶς περιουσίες ποῦ ἴθκανε στὰ χωριά τῆς περιοχῆς του.

Μιά μέρα λοιπὸν ποῦ ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου πήγαινε ἐφιπλοῦς σὲ κάποιο χωριό, ἔπιγε νὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὸ κτεδῖον ἀσκήσεων ἐνὸς σώματος Ἰτακοῦ. Κατὰ σύμπτωση, τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀντήρχονταν ἑαφρνικά ἢ σάλλαγγες τοῦ Ἰτακοῦ, δίδοντας τὸ σύνθημα γενικῆς ἐπελάσεως. Τὸ ἄλογο λοιπὸν, ἐπάνω στὸ ἄσπιο καθάλλικε ἀμέριμος ὁ παπάς, μὲ τὴν ἄνοιξη τὰ γνώριμα σαλπίσματα τῆς ἐπελάσεως, ἄρχισε νὰ καλῶναι διαμονομένη, ἐνὸς δὲ δυστυχῆς ἀναβάτης του, σαμψιμένους καὶ γαντζωμένους γερά ἀπὸ τὴ χαίτη του, ξεφώνηζε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του.

Σὲ λίγο τὸ ἄλογο ἔφτασε τὴν ἴλη τοῦ Ἰτακοῦ καί... προσκολλήθηκε στὴν πρώτη τετράδα, μὲ τὸν παπὰ στὴ ράχη του πάντα, καλὰ βασταγμένον.

Τὰ ἄλογα τοῦ στρατοῦ ἐξασκολούθησαν νὰ τρέχουν ἀσυγκράτητα, μὲ τὸν ἐφιπλοῦ παπὰ τώρα ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φάλαγγος, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκανε νὰ φωνάζῃ :

—Βοήθεια!... Βοήθεια, χριστιανοί!...

Φαντάζεστε πειὰ τὰ γέλια τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔβλεπαν τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ νὰ ἔχη παραινυφθεῖ—καὶ μάλιστα πρῶτος καὶ καλύτερος—στὸ φρενῆρη καλισμὸ τους.

Ἀκόμα κ' ὁ διευθύνων τὰ γυμνάσια συνταγματάρχης τοῦ Ἰτακοῦ εἶχε ξεσπάσει σὲ τέτοια γέλια, ποῦ ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα δὲν μπορούσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ δώσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ «βάδην».

νοῦσα ἀπὸ τὰ πρόθυρα τῆς Κινέζικης πόλεως τῆς κίτρινης αὐτῆς ἀποικίας τοῦ Σάν Φραντίζσκο, ποῦ εἶνε γεμάτη μυστήριον καὶ διαφθορά, εἶδα μὰ γυναῖκα, μὰ γυναῖκα ἀπὸ κείνες ποῦ στέκονται κάτω ἀπ' τὰ φανῆρα στὰ πεζοδρομία καὶ παλοῦν τὴν ἀγάπη. Τὴν εἶδα καὶ πάγωσα δολιχόρως. Εἶχε τὰ μαλλιά, τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια τῆς Αἴντιας.

Τὴ καταληκτικὴ ὁμοιότης! σκέφτηρα καὶ προσπέρασα βιαστικά, σὰν νὰ ἤθελα ν' ἀφήσω πίσω μου μὴ τρομερὴ σκέψη ποῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ μου καὶ μὲ συγχλόνησε.

—Γιασόν! Πήγαινε καφὲ καὶ ψωμάκια στοὺς ἐργάτες ποῦ ἤρθαν γιὰ τοὺς βόθρους...

Ἡ διαταγὴ τοῦ ἀρεντικοῦ μου διέκοψε τρὸς ρεμβαμούς μου καὶ μὲ ξανάφερε στὴ θλιβερὴ πραγματικότητα.

Ἐσπευσα ἀμέσως νὰ περαιοθῶ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποῦ εἶχαν μὰ δουλειὰ πὸ ταπεινὴ κ' ἀπ' τὴ δική μου. Μὰ ξαφνικά ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένος καὶ μὲ κόπο ἀπὸ τὰ χεῖλη μου βγῆκαν ἡ σὺλλαβες :

—'Υ...ψη...λότατε!

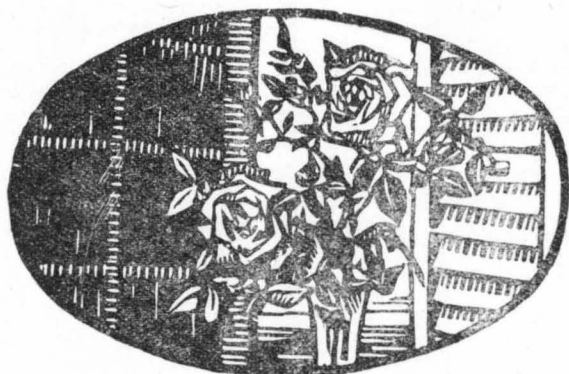
Ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες ποῦ εἶχαν ἔρθει γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν βόθρων τῆς Λέσχης, εἶχα ἀναγνωρίσει τὸν παλῆ στρατηγὸ μου, τὸν πρόγνηρα Ἀρτουάνοφ. Μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο μοῦ ἐξιστόρησε τότε τὸ θλιβερὸ κατάντημα του.

—Καὶ ἡ Αἴντια; ρώτησα γεμάτος συγκίνηση.

Ἡ ἐρώτησί μου ἔκαμε ἀκόμα μικρότερο τὸ χαμόγελο τοῦ πρόγνηρος.

—Φταῖο ἴσως ἐγώ... ἐγὼ κ' ἡ γυναῖκα μου... φθόρον με λῦθη. Τὴν εἶχαμε χαρδῆνει πάρα πολὺ καὶ μὲ τὴν ἄνταμτοψη, νὰ τὴ σημερῶσθὶ μαζί μας... Ἐφυγε... Τὴν χάσαμε ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες... Ποιὸς ἔξεραι ποῦ βρίσκεται τώρα τὸ φτωχὸ μου παιδί!...

Ἐνας λιγμὸς τὸν ἔκαμε νὰ σοπῶσῃ. Δὲν μπόρεσα ν' ἀντιχρῶσω τὰ μάτια μου, γιὰτὶ καὶ τὰ δικὰ μου εἶχαν βουρξώσει. Καὶ στὴ σκέψη μου ξαναἔβρα ἔξαφνα ἡ εἰκόνα μιάς ἑσπνθῆς γυναίκας, κάτω ἀπὸ ἕνα φανῆρι τοῦ δρόμου, στὰ πρόθυρα τῆς Κινέζικης συνοικίας.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΨΕΥΤΟΠΡΙΓΚΗΠΕΣ

Οἱ ἀναγνώστες μας θὰ ἔχουν ἴσως διαβάσει τελευταίως στὶς ἐφημερίδες, ὅτι σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μπλουῦ τῆς Γαλλίας βρέθηκε σκοτωμένος ἕνας ἄνδρας ὡς πενήντα ἐτῶν. Ἀπ' τὰ διαβατήρια καὶ τὰ πιστοποιητικά του προέκυψε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ «Ἐδ-γάρδος τῶν Βουρβόνων, γιὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Ἰωσήφ καὶ τῆς Ἀλίσσης τῶν Βουρβόνων». Τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπο ἔλεγε πράγματι, ὅτι εἶχε πατέρα του τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας, ὁ ὁποῖος τὸ 1860 εἶχε κάνει ἕνα μοργανατικό γάμο μὲ τὴ μεγάλη δούκισσα Ἀλίσση, τοῦ γένους τῶν Βουρβόνων. Ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις ὁμοῦ ποῦ ἔβγαιναν μετὰ τὸ θάνατό του, ἀποδείχτηκε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας Ἰταλὸς τυχοδιώκτης, ὁ Κάρλο Λοριόλι!

Τὸ παρελθὸν τοῦ Λοριόλι μοιάζει μὲ μυστήριον: Τὸ 1895 βρισκότανε στὴ Ζυρίχη, ὅπου ἔκανε τὴν πρώτη γνωριμία μὲ τὴ φιλοσὴ. Τὸ 1916 ἤρθε στὸν Πειραιᾶ, ὡς ἀπόγονος διῆθεν τῶν Βουρβόνων, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν παρὰ κατὰσκοπος τῆς Γερμανίας. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὁμοῦ τὸν ἀπέλασε καὶ τὸν ἔστειλε ὑπὸ συνοδείᾳ στὴν Ἰταλία, ὅπου ἡ Ἀρχὴ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερο, γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχαν ἀρκετὰ ἐνοχοποιητικά στοιχεία ἐναντίον του. Ἀπὸ τότε, ὁ Λοριόλι πέρασε μὴ ζῶν γεμάτη περιπέτεια, ὡς ὅπου τέλος πρὸ ἐβδομημέρας, μὴ Ἰσπανίδα φίλη του, ἡ Καντελάρα Σόλερ, τοῖσπε μ' ἕνα ξυρᾶρι τὸ λαμὸ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μπλουῦ.

Ἡ ἱστορία ὅλων τῶν ἐποχῶν ἀναφέρει πολλὰ τέτοια ἴσσοπα ὑποκείμενα, ποῦ ξεπύρηναν πάντα, ἔπειτα ἀπ' τὶς μεγάλες κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις. Ἐστὶ τὸ 1602, κάποιος Ρώσος καλόγερος, ἐπομφελοῦμενος ἀπὸ τὸν τραγικὸ καὶ μυστηριώδη θάνατο τοῦ Τσάρεβιτς Δημητρίου (ποῦ κατ' ἄλλους μὲν σκοτώθηκε μόνος του μ' ἕνα μαχαίρι ποῦ κρατοῦσε, σὲ μὴ σιγμῇ ἐπιληπτικῆς προσβολῆς, κατ' ἄλλους δὲ δολοφονήθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ Βόρδως Γκοντουάτ), δανεῖσπε τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος αὐτοῦ καὶ μάλιστα κατόρθωσε νὰ πάρῃ μὲ τὸ μέρος του μὴ μεγάλη μερίδα τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ καὶ ν' ἀνεβῆ στὸ θρόνο τῆς Ρωσίας!...

***

Κι' ἔπειτα ἀπ' τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάστασι καὶ τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Λουδοβίκου 16ου, βρέθηκαν ἀρκετοὶ τυχοδιώκτες, ποῦ παρουσιάστηκαν μὲ τ' ὄνομα τοῦ Δελφίνου, τοῦ γιοῦ δηλαδὴ τοῦ Λουδοβίκου. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ξεμασκαρεύτηκαν οὐκράτοτα. Ὑπῆρχε ὁμοῦ κ' ἕνας, ὁ Νάουντορφ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ ἱστορία δὲν ἔχει ἀκόμα ἐξακριβώσις τίποτε τὸ θετικόν. Ἰδοὺ ὑπὸ ποιῆς περιπτώσεις ἐμφανίστηκε τὸ μυστηριώδες αὐτὸ πρόσωπο: Ἐπειτ' ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ὁ Δελφίνος παραδόθηκε σ' ἕναν παυτοῦτῃ, τὸν Σμιόν, ἄνθρωπο κτηνώδη, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ τὸν μεγαλῶσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἀνατροφή... δημοκρατικῇ.

Ἐπειτ' ὁμοῦ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἔπαυε πειὰ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν μικρὸ πρίγκηπα. Καὶ στὶς 8 Ἰουνίου τοῦ 1795 διαδόθηκε, ὅτι ὁ Δελφίνος εἶχε πεθάνει ἀπὸ μὴ ἀγνωστὴ ἀρρώστεια. Ἐγινε τότε ἡ σχετικὴ νεκροφῶν, ἀλλὰ τὸ πτώμα ποῦ ἐξετάσανε οἱ γιατροὶ εἶχε τὸ πρόσωπό του σκεπασμένο μ' ἐπιμέλεια κ' ἔτσι κανεὶς δὲν εἶδε τὰ χαρακτηριστικά του.

Ἐπειτ' ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ, παρουσιάστηκε στὴν Πρωσία κάποιος Νάουντορφ, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶπε ὅτι ἦταν ὁ Δελφίνος κ' ὅτι σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα εἶχε ζήσει κρυμμένος στὸ Παρίσι. Ἐγιναν τότε ἡ σχετικὲς ἔρευνες, ἡ ὁποῖες ἀπέδωσαν, καθὸς φαίνεται, ἀποτελέσματα θετικά. Κι' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας, βέβαιος ὅτι εἶχε νὰ κάνει μὲ τὸν πραγματικὸ Δελφίνο, φιλοκάλεσε τὸν Νάουντορφ, γιὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ὡς ὄπλον ἐναντίον τῆς Γαλλίας.

Οἱ γιοὶ τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀνθρώπου περῶστησαν στὰ ἐπίσημα μνηρεῖα τοῦ κράτους μὲ τὸ ὄνομα «Νάουντορφ, ἐπιλεγόμενοι Βουρβόνου», οἱ δὲ ἔγγονοὶ του ὡς «Βουρβόνου, ἐπιλεγόμενοι Νάουντορφ»!...

***

Μὰ καὶ ἡ ρωσικὴ ἐπανάστασις ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐμφανισθῇ στὴν Εὐρώπῃ μὴ ψευτικὴ ἀρχιδούκισσα. Ἡ τυχοδιώκτρια Τσαϊκόφσκι, ἡ ὁποῖα ἔλεγε ὅτι εἶνε ἡ ἀρχιδούκισσα Ἀναστασία, κόρη τοῦ Τσάρου. Ὅλοι τὴν πιστέψαν στὴν ἀρχὴ καὶ στὴν Ἀμερικὴ μάλιστα ἄρχισαν νὰ γίνονται ἔρανοι ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐπενέβη ὁμοῦ ἡ ἀστυνομία καὶ τὴ συνέλαβε, γιὰτὶ τὰ δικτυκὰ τῆς ἀποτυπώματα δὲν ἔμοιαζαν μὲ τῆς ἀρχιδούκισσας Ἀναστασίας, τῆς φονευθεῖσας ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων.

